

Naslov originala:
Veronica Rossi
UNDER THE NEVER SKY

Copyright © 2012 by Veronica Rossi
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Vesna Stojković

LEKTURA I KOREKTURA:
Marija Samardžić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

VERONIKA ROSI

ISPOD NEBA

Za Luku i Rokija

ARIJA

Svet izvan zidova Čaure zvali su „Smrtarnica”. Postojalo je milion načina na koje si tamo mogao da umreš. Arija nije mislila da će joj se ikad toliko približiti.

Ugrizla se za usnu dok je gledala u teška čelična vrata pred sobom. Na ekranu je bleštavim crvenim slovima pisalo AGRİKULTURA 6 – ZABRANJEN PRISTUP.

Ag. 6 bila je samo servisna kupola, rekla je Arija sebi. Na desetine kupola snabdevalo je Snenu hranom, vodom, kiseonikom – svim onim što je jednom ograđenom gradu bilo potrebno. Ag. 6 je nedavno bila oštećena u oluji, ali oštećenje je navodno bilo neznatno. Navodno.

„Možda bi trebalo da krenemo nazad”, rekla je Pejsli. Stajala je pored Arije u komori za dekompresiju, nervozno uvijajući pramen duge crvene kose.

Tri mladića čučala su za kontrolnom tablom pored vrata, ometajući signal kako bi mogli da izađu, a da ne aktiviraju alarm. Arija se trudila da ignoriše njihovo neprestano prepiranje.

„Hajde, Pejsli. Šta je najgore što bi moglo da se dogodi?”

Arija je to rekla u šali, ali glas joj je zvučao previše piškavo pa se nasmejala, što je zvučalo pomalo histerično.

„Šta bi moglo da se dogodi u oštećenoj kupoli?” Pejsli je nabrajala na svoje tanke prste: „Mogla bi da nam istruli i otpadne koža. Mogli bismo da ostanemo zatvoreni

napolju. Etarska oluja mogla bi da nas pretvori u ljudsku slatinu. A onda bi ljudožderi mogli da nas pojedu za doručak.”

„To je samo još jedan deo Snene”, rekla je Arija.

„Zabranjeni deo.”

„Ne moraš da ideš, Pejs.”

„Ne moraš ni ti”, rekla je Pejsli, ali nije bila u pravu.

Prethodnih pet dana Arija je neprestano brinula zbog svoje majke. Zašto se nije javljala? Lumina nikad nije propustila nijednu od njihovih svakodnevnih poseta, ma koliko bila zauzeta svojim medicinskim istraživanjem. Ako želi odgovore, Arija mora da uđe u tu kupolu.

„Po stoti, ne, hiljaditi put, Ag. 6 je bezbedna”, rekao je Soren, ne okrećući se od kontrolne table. „Mislite da želim noćas da umrem?”

Bio je u pravu. Soren je previše voleo sebe da bi rizikovao svoj život. Arijin pogled zaustavio se na njegovim mišićavim leđima. Soren je bio sin direktora obezbeđenja u Sneni. Imao je telo kakvo imaju samo povlašćeni. Bio je čak i preplanuo, besmislena dogradnja imajući u vidu to da niko od njih nikad nije video sunce. Osim toga, bio je genije za provaljivanje šifri.

Bejn i Eho su stajali pored njega i gledali. Braća su svuda pratila Sorena. Obično je imao stotine sledbenika, ali to je bilo u Prostorjima. Noćas je samo petoro njih delilo skućenu komoru za dekompresiju. Samo njih petoro kršilo je zakon.

Soren se uspravio i drsko osmehnulo. „Moraću da razgovaram sa ocem o njegovom bezbednosnom protokolu.”

„Uspeo si?” pitala je Arija.

Soren je slegao ramenima. „Zar si sumnjala? A sad najbolji deo. Vreme je da se isključimo.”

„Sačekaj”, rekla je Pejsli. „Mislila sam da ćeš samo da ometaš signal smart-očiju.”

„Već ga ometam, ali to nam neće obezbediti dovoljno vremena. Moramo da se isključimo.”

Arija je prešla prstom preko svog smart-oka. Uvek je preko levog oka nosila prozirni uređaj, i uvek je bio uključen. Oko ih je prenosilo u Prostorja, virtuelna mesta gde su provodili najveći deo vremena.

„Kejleb će nas ubiti ako se uskoro ne vratimo“, rekla je Pejsli.

Arija je prevrnula očima. „Tvoj brat i njegove tematske noći.“ Obično je krstarila po Prostorjima sa Pejsli i njenim starijim bratom, Kejlebom, sa njihovog omiljenog mesta u Foajeu druge generacije. Poslednjih mesec dana Kejleb je planirao njihove večeri u skladu sa određenim temama. Večerašnja tema, „Klopanje sa društvom“, počela je u Rimskom prostorju, gde su se gostili pečenim veprom i raguom od jastoga. Zatim su odjedrili do Minotaura i klopali u jednom od Mitoloških prostorja. „Drago mi je samo što smo otišli pre pirana.“

Zahvaljujući svom smart-oku, Arija se svakodnevno viđala sa majkom koja je zbog svog istraživanja otišla u Blaženstvo, drugu, stotinama kilometara udaljenu Čauru. Udaljenost nije bila važna do pre pet dana, kada je veza sa Blaženstvom prekinuta.

„Koliko planiramo da ostanemo tamo?“ pitala je Arija. Trebalo joj je samo nekoliko minuta nasamo sa Sorenom. Taman toliko da ga pita o Blaženstvu.

Bejnovim licem razlio se osmeh. „Dovoljno dugo za pravu žurku!“

Eho je sklonio kosu sa očiju. „Dovoljno dugo za žurku uživo!“

Ehovo pravo ime je bilo Teo, ali malo njih ga se sećalo. Nadimak mu je savršeno odgovarao.

„Možemo da se isključimo na jedan sat.“ Soren joj je namignuo. „Ali ne brini, uključiću te kasnije.“

Arija je naterala sebe da se nasmeje, zavodljivo i koкетно. „Bolje bi ti bilo.“

Pejsli ju je sumnjičavo pogledala. Ona nije znala Arijin plan. Nešto se dogodilo sa Blaženstvom, a Arija je znala da Soren može da dobije informacije od svog oca.

Soren je mrdnuo svojim širokim ramenima, kao bokser koji ulazi u ring. „Ajmo, Bagovi. Drž'te gaće. Isključujemo se za tri, dva...”

Arija se trгла kada je duboko u ušima začula prodornu zvonjavu. Preko njenog vidnog polja pao je crveni zid. Osetila je bolno probadanje u levom oku, koje joj se zatim proširilo preko temena. Skupilo se na potiljku, a onda raširilo niz kičmu, eksplodirajući joj kroz ruke i noge. Čula je kad je jedan od momaka kruto opsovao od olakšanja. Crveni zid je nestao brzo kao što se i pojavio.

Žmirnula je nekoliko puta, dezorijentisana. Ikonice za njena omiljena Prostorja su nestale. Nestale su i poruke u listi i kajronu u donjem delu njenog smart-ekrana, a ostala samo vrata komore za dekompresiju koja su delovala nejasno, filtrirana kroz tanki sloj. Pogledala je svoje sive čizme. Srednje siva. Boja kojom su bile prekrivene gotovo sve površine u Sneni. Može li siva da deluje manje treperavo?

Ispunio ju je osećaj usamljenosti, iako je bila u maloj skućenoj komori. Nije mogla da poveruje da su ljudi nekad ovako živeli i imali samo stvarnost. Divljaci su napolju još uvek živeli ovako.

„Upalilo je”, rekao je Soren. „Krenuli smo! Sad smo isključivo od mesa!”

Bejn je počeo da skakuće. „Sad smo kao Divljaci!”

„Mi smo Divljaci!” uzviknuo je Eho. „Mi smo Tuđini!”

Pejsli nije prestajala da žmirka. Arija je želela da je ohrabri, ali nije mogla da se usredsredi dok su Bejn i Eho divljali po skućenom prostoru.

Soren je na vratima okrenuo polugu za ručno otključavanje. Uz oštro šištanje i nagli mlaz hladnog vazduha, pritisak u komori se smanjio. Arija je pogledala naniže i zaprepastila se videvši Pejslinu ruku kako stiska njenu.

Imala je samo sekund da shvati da mesecima nije nikog dotakla, otkako je njena majka otišla, a onda je Soren otvorio vrata.

„Konačno sloboda”, rekao je i zakoračio u mrak. Pod zrakom svetla koje je izbijalo iz komore za dekompresiju, videla je iste glatke podove koji su se nalazili svuda u Sneni, ali ovi su bili prekriveni slojem prašine. Sorenovi otisci stopala ostavljali su trag u tmini.

Šta ako kupola nije bezbedna? Šta ako Ag. 6 vrvi od spoljnih opasnosti? Milion načina da se umre u Smrtarnici. Milion bolesti možda lebdi u vazduhu i proleće joj pored obraza. Iznenada joj se udisanje činilo kao samoubistvo.

Arija je čula kliktanje tastature koje je dopiralo iz smera gde se nalazio Soren. Pruge svetla zatreperile su uz niz glasnihi kliktaja. Pred njom se pojavio ogroman prostor na kome su se pružale oranice, ravne kao trake. Visoko gore, plafon je bio prošaran cevima i gredama. Nije videla nijednu zjapeću rupu ili neki drugi znak oštećenja. Zbog prljavihi podova i svečane tišine, kupola je jednostavno delovala zapušteno.

Soren je skočio pred vrata uhvativši se za okvir.

„Ja sam kriv ako se ovo pokaže kao najbolja noć u tvom životu.”

Hrana je rasla iz plastičnih humki visokih do struka. Oko njih su se širili beskonačni nizovi trulog voća i povrća. Kao i sve drugo u Čauri, bilo je genetski dizajnirano da bude efikasno. Nije imalo lišće i trebalo mu je malo vode i nimalo zemlje da raste.

Arija je ubrala smežuranu breskvu, stresavši se zbog la-koće kojom je nagnječila meko meso. U Prostorjima hrana je još uvek uzgajana, ili kobajagi virtuelno uzgajana, na imanjima sa crvenim ambarima i poljima pod sunčanim nebom. Setila se poslednjeg slogana smart-oka, *Bolje od stvarnog*. U ovom slučaju, to je bilo tačno. Prava hrana u Ag. 6 ličila je na starce pre postupka za podmlađivanje.

Momci su se prvih deset minuta jurili po stazama i preskakali brazde. To se pretvorilo u igru koju je Soren nazvao „trulbal”, koja se svodila na to da jedni druge gađaju plodovima. Arija je neko vreme igrala, ali je Soren stalno ciljao na nju i gađao prejako.

Sakrila se sa Pejsli iza jednog reda, kad je Soren ponovo promenio igru. Postavio je Bejna i Eha uz zid kao za streljanje, a onda je braću, koja su samo stajala i smejala se, gađao grejpfrutom.

„Nemoj više citrusima!” uzviknuo je Bejn. „Sve ćemo ti reći!”

Eko je podigao ruke kao Bejn. „Predajemo se, Voćni Kosaču! Sve ćemo reći!”

Ljudi su uvek radili ono što je Soren želeo. Imao je prednost u svim najboljim Prostorjima. Čak su jedno Prostorje nazvali po njemu, SOREN 18. Sorenov otac ga je stvorio pre mesec dana, za njegov osamnaesti rođendan. *Nakrenute zelene flaše* održale su poseban koncert. Za vreme poslednje pesme, stadion je preplavila morska voda. Svi su se pretvorili u morske sirene i tritone. Čak i u Prostorjima, gde je sve bilo moguće, ta žurka je bila spektakularna. Pokrenula je pomamu za podvodnim koncertima. Zahvaljujući Sorenu, repna peraja su postala seksi.

Arija se retko družila s njim posle škole. Soren je vladao sportskim i turnirskim Prostorjima, gde su ljudi mogli da se nadmeću i budu rangirani. Ona, Pejsli i Kejleb obično su se držali Prostorja umetnosti i muzike.

„Pogledaj ovu *brljotinu*”, rekla je Pejsli, trljajući naranđastu mrlju na svojim pantalonama. „Neće da se skine.”

„To se zove fleka”, rekla je Arija.

„Čemu služe fleke?”

„Ničemu. Zato ih nemamo u Prostorjima.” Arija je proučavala svoju najbolju drugaricu. Pejsli se mrštila, tako da su joj obrve prelazile preko ivice smart-oka. „Jesi li dobro?”

Pejsli je mahnula prstom ispred Oka. „Mrzim ovo. Znaš, nema *ničega*. Gde su svi? I zašto zvučim tako pseudo?”

„Svi tako zvučimo. Kao da smo progutali megafone.”
Pejsli je izvila obrvu. „Šta?”

„Kupu koju su ljudi koristili da bi im glasovi bili zvučniji.”

„Zvuči mega-nazadno”, rekla je Pejsli. Prišla je i stala pred Ariju. „Hoćeš li mi reći šta se dešava? Zašto smo sa Sorenom?”

Pošto su sad bile isključene, Arija je shvatila da može da kaže Pejsli zašto flertuje s njim. „Moram da saznam šta je sa Luminom. Znam da Soren može da dobije informacije od svog oca. Možda već nešto zna.”

Pejslino lice se raznežilo. „Verovatno je samo prekinuta veza. Uskoro će ti se javiti.”

„Veza se do sada prekidala samo na nekoliko sati. Nikad ovoliko dugo.”

Pejsli je uzdahnula, naslonivši se na plastičnu humku. „Nisam mogla da verujem da si mu pre neko veče pevala. A da si samo videla Kejleba. Mislio je da si popila majčine lekove.”

Arija se osmehnula. Obično je krila svoj glas, bilo je to nešto za šta su znale samo ona i njena majka. Ali pre nekoliko večeri naterala je sebe da Sorenu u Kabare prostoru otpeva strastvenu baladu. Kroz samo nekoliko minuta to Prostorje se napunilo do poslednjeg mesta, a na stotine ljudi čekalo je da je ponovo čuje kako peva. Arija je otišla. I baš kao što se nadala, Soren od tada nije prestajao da je juri. Kad je predložio ovo večeras, odmah je ugrabila priliku.

„Morala sam da ga zainteresujem.” Šibnula je seme sa kolena. „Pričaću sa njim čim prekine voćni rat. A onda idemo odavde.”

„Hajde da ga nateramo da prestane. Reći ćemo mu da nam je dosadno... a i jeste.”

„Ne, Pejs”, rekla je Arija. Soren nije voleo da ga na bilo šta pritiskaju. „Ja ću se pobrinuti za to.”

Trgle su se kad je Soren skočio na oranicu pred njima. U podignutoj ruci držao je avokado. Njegove sive pantalone

bile su prekrivene mrljama od soka i pulpe. „Šta je bilo? Zašto samo sedite tu?”

„Dosadio nam je trulbal”, rekla je Pejsli.

Arija se trgla, čekajući Sorenovu reakciju. Prekrstio je ruke, a vilica mu je zadrhtala dok ih je gledao.

„Onda bi možda trebalo da odete. Čekaj. Umalo da zaboravim. Ne možete da odete. Pretpostavljam da ćete morati da ostanete i *dosadujete* se, Pejsli.”

Arija je pogledala vrata komore za dekompresiju. Kad ih je zatvorio? Shvatila je da on ima sve šifre za vrata i resetovanje njihovih smart-očiju. „Ne možeš ovde da nas zarobiš, Sorene.”

„Akcije idu pre reakcija.”

„O čemu on priča?” pitala je Pejsli.

„Sorene! Dođi ovamo!” doviknuo je Bejn. „Moraš ovo da vidiš!”

„Dame. Traže me.”

Bacio je avokado u vazduh i odjurio. Arija ga je bez razmišljanja uhvatila. Raspukao joj se u ruci, pretvorivši se u klizavu zelenu masu.

„Hoće da kaže da smo već zakasnile, Pejs. Već nas je zaključao.”

Arija je ipak proverila vrata komore za dekompresiju. Tabla nije reagovala. Pogledala je crveno dugme za uzbunu. Bilo je direktno povezano sa glavnim sistemom. Ako ga pritisne, Čuvari iz Snene će doći da im pomognu. Ali onda će biti kažnjeni zbog toga što su izašli i verovatno im ograničiti privilegije u Prostorjima, a ona će izgubiti svaku šansu da priča sa Sorenom o svojoj majci.

„Ostaćemo još malo. Moraće uskoro da krenu nazad.”

Pejsli je prebacila kosu preko ramena. „Dobro. Ali mogu li opet da te uhvatim za ruku? Deluje više kao da sam u Prostorjima.”

Arija je pogledala u ispruženu ruku svoje najbolje drugarice. Pejsini prsti blago su se trzali. Uхватила ju je za ruku, ali se borila da je ne izvuče dok su zajedno išle na

suprotni kraj kupole. Tamo su tri mladića prošla kroz vrata koja Arija nije ranije primetila. Upalio se još jedan niz svetala. Na trenutak se zapitala da li se njeno smart-oko ponovo aktiviralo i zapravo vidi neka od Prostorja. Pred njima se ukazala šuma, prelepa i zelena. Tada je pogledala naviše, ugledavši nad krošnjama drveća poznati beli plafon, prošaran kolopletom svetala i cevi. Shvatila je da je to ogromni terarijum.

„Našao sam”, rekao je Bejn. „Koji sam ja car!”

Eho je trgnuo glavom u stranu, sklonivši kudravu kosu iz očiju. „Car, čoveče. Ovo je nestvarno. Mislim, stvarno je. Cap, znaš na šta mislim.”

Obojica su pogledala Sorena. „Savršeno”, rekao je, a oči su mu žudno bljesnule. Skinuo je košulju, odbacio je i potrčao u šumu. Trenutak kasnije Bejn i Eho krenuli su za njim.

„Nećemo valjda da uđemo?” pitala je Pejsli.

„Ne tako.”

„Arija, uozbilji se.”

„Pejs, pogledaj ovo mesto.” Zakoračila je napred. Trulo voće je jedno. Šuma je bila pravo iskušenje. „Moramo to da vidimo.”

Pod drvećem je bilo svežije i mračnije. Arija je prešla slobodnom rukom preko stabala, osetivši njihovu grubu teksturu. Pseudo kora nije prijanjala kao da će joj se urezati u kožu. Zdrobila je suvi list u šaci, pretvorivši ga u oštre mrvice. Pogledala je gore, u šare od lišća i grana, pomislivši da bi, kada bi se utišali, mogla da čuje drveće kako diše.

Arija je pratila Sorena dok su ulazili sve dublje u šumu, tražeći priliku da razgovara s njim, istovremeno se trudeći da ignoriše Pejslinu toplu, vlažnu šaku. Ona i Pejсли su se i ranije držale za ruke u Prostorjima, gde je dolazilo do dodirivanja. Ali tamo je to delovalo nežnije, ni nalik snažnom stisku koji je sada osećala.

Momci su se jurili po šumi. Našli su štapove koje su nosili kao koplja, a po licu i grudima razmazali su blato.

Pretvarali su se da su Divljaci, poput onih koji su živeli napolju.

„Sorene!” doviknula je Arija kad je protrčao pored nje. Zastao je sa kopljem u ruci i prosiktao na nju. Ustuknula je, a Soren se nasmejao i odjurio.

Pejsli ju je zaustavila. „Plaši me.”

„Znam, užasno su strašni.”

„Ne momci. Drveće. Imam osećaj da će se obrušiti na nas.”

Arija je pogledala naviše. Ma koliko ova šuma delovala drugačije, to joj nije palo na pamet. „Dobro. Idemo da sačekamo kod komore za dekompresiju”, rekla je i krenula nazad. Nekoliko minuta kasnije, shvatila je da su došle do čistine pored koje su već prošle. Izgubile su se u šumi. Gotovo se nasmejala koliko je ovo bilo neverovatno. Pustila je Pejslinu ruku i obrisala dlan o pantalone.

„Vrtimo se ukруг. Sačekajmo ovde dok momci ne prođu. Ne brini, Pejs. Još uvek smo u Sneni. Vidiš?” Pogledala je naviše kroz lišće u plafon, a onda se pokajala. Svetla iznad njih su zatamnela, na trenutak zatreperila, a onda se ponovo upalila.

„Reci mi da se ovo nije dogodilo”, rekla je Pejsli.

„Idemo. Ovo je bila glupa ideja.” Da li je ovo deo Ag. 6 koji je oštećen?

„Bejne! Dolazi ovamo!” viknuo je Soren. Arija se okrenula, ugledavši krajičkom oka njegovo preplanulo telo dok je trčao kroz drveće. Ovo je njena šansa. Ako požuri, sada može da priča s njim. Ako ostavi Pejsli tamo samu.

Pejsli joj se nesigurno osmehnula. „Arija, idi. Pričaj s njim. Ali brzo se vrati.”

„Obećavam.”

Kad ga je našla, Soren je u ruci držao snop grana.

„Priпалиćemo vatru”, rekao je.

Arija se zaledila. „Šališ se. Nećeš valjda stvarno...?”

„Mi smo Tuđini. Tuđini imaju vatre.”

„Ali još uvek smo *unutra*. Sorene, ne smeš. Ovo nije Prostorje.”

„Baš tako. Ovo je prilika da vidimo pravu.”

„Sorene, to je zabranjeno.” Vatra u Prostorjima bila je palacavo narandžasto-žuto svetlo iz koga je izbijala blaga toplina. Ali iz višegodišnjih bezbednosnih vežbi u Čauri, znala je da je prava vatra sigurno drugačija. „Mogao bi da kontaminiraš vazduh. Mogao bi da spališ Snenu...”

Začutila je kad je Soren prišao. Čelo mu je bilo orošeno vodom, koja je ostavljala čiste tragove po blatu na njegovom licu i grudima. Znojio se. Arija nikad ranije nije videla znoj.

Nagnuo se ka njoj. „Ovde mogu da radim šta god hoću. Bilo šta.”

„Znam da možeš. Svi možemo. Zar ne?”

Soren je zastao. „Jeste.”

To je to. Sad je prilika. Pažljivo je birala reči: „Ti svašta znaš, jelda? Recimo šifre koje su nas dovele ovamo... Stvari koje ne bi trebao da znamo?”

„Naravno da znam.”

Arija se osmehnula i provukla pored grana koje je držao u rukama. Podigla se na prste, pozvavši ga da priđe kako bi mu prošaptala: „Pa, reci mi neku tajnu. Reci mi nešto što ne bi trebalo da znamo.”

„Kao na primer?”

Svetla su ponovo zatreperila. Ariji je srce zaigralo. „Reci mi šta se dešava sa Blaženstvom”, rekla je, trudeći se da zvuči bezbrižno.

Soren je ustuknuo. Polako je odmahnuo glavom, suzivši oči. „Želiš da znaš šta je sa tvojom majkom, zar ne? Zato si došla ovamo? Folirala si me?”

Arija nije mogla više da laže. „Samo mi reci zašto je veza još uvek prekinuta. Moram da znam da li je ona dobro.”

Sorenov pogled spustio se na njena usta. „Možda ti kašnije dozvolim da me ubediš”, rekao je. Zatim je ispravio ramena, podigavši grane. „Trenutno otkrivam vatru.”

Arija je pohitala nazad do čistine po Pejsli. Zatekla je tamo i Bejna i Eha. Braća su u središtu gomilala granje i lišće. Pejsli je pohitala ka Ariji čim ju je ugledala.

„Rade ovo otkako si otišla. Pokušavaju da pripale vatru.”

„Znam. Hajdemo.” U Sneni je živelo šest hiljada ljudi. Nije mogla da dozvoli Sorenu da sve to dovede u opasnost.

Arija je čula tresak kad je pruće palo, a onda ju je nešto udarilo o rame. Kriknula je, a Soren ju je okrenuo ka sebi.

„Niko ne ide. Mislio sam da sam bio jasan.”

Gledala je ruku na svom ramenu, a noge su joj zaklecale. „Pusti me, Sorene. Ne želimo da učestvujemo u ovome.”

„Prekasno.” Zario joj je prste u rame. Uzdahnula je osetivši talas bola koji joj je prožeo ruku. Bejn je ispustio veliku granu koju je vukao i pogledao ih. Eho je stao u pola koraka, izbezumljeno razrogačivši oči. Svetla su im se presijavala na koži. I oni su se znojili.

„Ako odeš”, rekao je Soren, „reći ću ocu da je ovo bila tvoja ideja. Pošto su nam smart-oči isključene, biće tvoja reč protiv moje. Šta misliš, kome će da veruje?”

„Ti si lud.”

Soren ju je pustio. „Umukni i sedi.” Iscerio se. „I uživaj u suncu.”

Arija je sela sa Pejsli na ivicu šume, uzdržavajući se da ne protrlja bolno rame. U Prostorjima je bolelo kad padneš s konja. Kao i kad ugameš članak. Ali bol je bio samo efekat, ubačen da pojača uživanje. U Prostorjima nisu zaista mogli da budu povređeni. Ovo je bilo drugačije. Kao da bolu nije bilo kraja. Kao da bi mogao večno da traje.

Bejn i Eho odlazili su i vraćali se iz šume, donoseći pune ruke granja i lišća. Soren im je naređivao da stave još malo ovamo, još malo tamo, dok im je znoj kapao sa nosa. Arija je pogledala u svetla. Bar su se smirila.

Nije mogla da veruje da je sebi – i Pejsli – dozvolila da se uvali u ovo. Znala je da će odlazak u Ag. 6 biti rizičan, ali nije očekivala ovo. Nikad nije želela da bude deo Sorenove grupe, iako joj je uvek bio interesantan. Arija je volela da

traži pukotine u njegovom liku. Kako je gledao ljude dok se smeju, kao da ne razume smeh. Kako bi iskrivio gornju usnu pošto bi rekao nešto zašta je mislio da je posebno pametno. Kako bi je s vremena na vreme pogledao, kao da zna da je nije ubedio.

Sada je shvatila šta ju je privlačilo. Kroz te pukotine, nazrela je nekog drugog. A ovde, gde nisu motrili Čuvari Snene, mogao je da bude ono što jeste.

„Izvući ću nas odavde”, prošaputala je.

Pejsline ogoljene oči napunile su se suzama. „Pst. Čuće te.”

Arija je osetila krckanje lišća pod sobom i zapitala se kada je drveće poslednji put zaliveno. Gledala je kako gomila raste, prvo trideset, pa šezdeset centimetara. Končno, kada je bila visoka skoro metar, Soren je izjavio da je spremna.

Zavukao je ruku u čizmu, izvadio bateriju i malo žice i dao ih Bejnu.

Arija nije mogla da veruje šta vidi: „Ti si isplanirao ovo? Došao si ovde da bi pripalio vatru?”

Soren joj se osmehnuo, iskrivivši usnu. „Imam na umu i nešto drugo.”

Arija je naglo udahnula. Mora da se šali. Samo pokušava da je uplaši zato što ga je obmanula, ali nije imala izbora.

Momci su se zbili jedan uz drugog dok je Soren mrmljao: „Probaj ovako”, i „Drugi kraj, budalo”, i „Samo pusti mene da to uradim”, a onda su odskočili unazad, odmakavši se od plamena koji je palacao iz lišća.

„Joj, cap!” uzviknuli su u glas. „Vatra!”